02/01/2025

Η χριστουγεννιάτικη Σύναξη Κατηχητών και Κυκλαρχών της Μητρόπολης Βεροίας (ΦΩΤΟ)

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Με θέμα: «Τα δόγματα της Εκκλησίας και η κατήχηση – Α’ Οικουμενική Σύνοδος» πραγματοποιήθηκε η Σύναξη των Κατηχητών και Κυκλαρχών του Γραφείου Ποιμαντικής Διακονίας της Ιεράς Μητρόπολης Βεροίας, σήμερα, στον περικαλλή Ιερό Ναό των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης και Οσίου Νικοδήμου Βεροίας. Η Σύναξη έγινε με αφορμή την συμπλήρωση 1700 ετών από την Α’ Οικουμενική Σύνοδο (325 – 2025).

Στην αρχή ο Υπεύθυνος των Κύκλων Μελέτης Αγίας Γραφής της Ιεράς Μητροπόλεως μας Πρωτοπρ. Νεκτάριος Σαββίδης καλωσόρισε τους συμμετέχοντες στην καθιερωμένη Σύναξη του Αγίου Δωδεκαημέρου και κάλεσε τον Ποιμενάρχη μας, Σεβασμιώτατο **Μητροπολίτη Βεροίας**, Ναούσης και

Καμπανίας κ. Παντελεήμονα να απευθύνει χαιρετισμό.

Εισηγήσεις ανέπτυξαν η κ. Πελαγία Σαρησάββα, η οποία μίλησε με θέμα: «Ο πνευματικός καταρτισμός των κατηχητών» και ο Σεβασμιώτατος **Μητροπολίτης Λαρίσης** και Τυρνάβου κ. Ιερώνυμος, ο οποίος ανέπτυξε το θέμα: «Δόγμα και κατήχηση». Στο τέλος της Συνάξεως στο πνευματικό κέντρο της ενορίας ο Ποιμενάρχης κ. Παντελεήμων ευλόγησε και διένειμε την Βασιλόπιτα σε όλους τους συμμετέχοντες.

Ομιλία του Μητροπολίτη Βεροίας

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Παντελεήμων εξέφρασε τις ευχαριστίες του προς τους εκλεκτούς ομιλητές που αποδέχθηκαν την πρόσκληση της Ιεράς μας Μητροπόλεως, λέγοντας μεταξύ πολλών άλλων: Σᾶς καλωσορίζουμε μέ πολλή χαρά στήν Ἡμερίδα τῶν Κατηχητῶν καί Κυκλαρχῶν τῆς Ἱερᾶς μας Μη-τρο-πόλεως, τήν πρώτη Ἡμερίδα καί ἐκδήλωση πού πραγματοποιεῖ ἡ τοπική μας Ἐκκλησία τό νέο ἔτος, τό ὁποῖο καί εὔχομαι ἀπό καρδίας νά εἶναι γεμάτο ἀπό τήν εὐλογία καί τή χάρη τοῦ Θεοῦ.

Μέ ἰδιαίτερη χαρά καί τιμή κα-λω--σορίζω καί τόν προσκεκλη-μένο ὁμιλητή μας, τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Λαρίσης καί Τυρνά-βου κ. Ἱερώνυμο, ὁ ὁποῖος εἶχε τήν καλωσύνη νά ἀποδεχθεῖ τήν πρόσκλησή μας καί παρά τίς πολ-λές ὑποχρεώσεις πού ἔχει καί ἐκεῖ-νος αὐτές τίς ἑόρτιες ἡμέρες στήν Ἱερά Μητρόπολή του, νά εἶναι ἀπόψε κοντά μας, γιά νά μᾶς ὁμι-λή-σει σχετικά μέ τό θέμα τῆς Ἡμε-ρίδος μας πού εἶναι: «Τά δόγματα τῆς Ἐκ-κλησίας καί ἡ κατήχηση – Α΄ Οἰκου-μενική Σύνοδος».

Τό νέο ἔτος 2025, ὅπως εἴπαμε ἤδη καί μέ ἄλλες εὐκαιρίες, συμπλη-ρώνονται 1700 χρόνια ἀπό τή σύγκληση τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ὁποία πραγματοποιήθηκε στή Νί-καια τῆς Βιθυνίας καί στήν ὁποία συμμετεῖχαν 318 ἅγιοι καί θεοφό-ροι πατέρες ἀπό ὅλη τήν τότε ρω-μαϊκή αὐτοκρατορία, γι᾽ αὐτό καί ἡ Σύνοδος ὀνομάζεται οἰκουμενι-κή.

Εἶναι ἡ πρώτη Σύνοδος, ἡ ὁποία ἀποφασί-ζει γιά ἕνα σημαντικό ζήτημα τῆς πίστεώς μας, πού ἀφο-ρᾶ τό πρόσωπο καί τή θέση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί οἱ ἀποφάσεις της ἀποτυπώνονται στά πρῶτα ἄρθρα τοῦ Συμβόλου τῆς πίστεως, τοῦ γνωστοῦ «Πι-στεύω», τό ὁποῖο συμπληρώθηκε ἀπό τή Β΄ Οἰκου-μενική Σύνοδο, ἡ ὁποία συνῆλθε ἑξήντα περίπου χρό-νια ἀργότερα, τό 381 στήν Κωνσταντινούπολη, καί συνόψισε τή διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας σχετικά μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Καθώς, λοιπόν, συμπληρώνονται φέτος 1700 χρόνια ἀπό τήν Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδο τό Οἰκουμε-νικό μας Πατριαρχεῖο, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀλλά καί ὅλες

οἱ Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες καί ὄχι μό-νο, θά τιμήσουν αὐτή τή μεγάλη ἐπέτειο, ἀλλά καί αὐτό τό πολύ σημαντικό γιά τήν πίστη καί τήν Ἐκκλησία μας γεγονός.

Ἡ Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδος συνε-κλήθη ἀπό τόν αὐτοκράτορα Μέγα Κωνσταντίνο, προκειμένου οἱ ἀρ-χιε-ρεῖς καί οἱ ἐκπρόσωποί τους νά συζητήσουν γιά τό θέμα πού εἶχε προκύψει μέ τίς καινοφανεῖς διδα-σκαλίες τοῦ Ἀρείου, ἑνός πρεσβυτέ-ρου ἀπό τήν Ἀλεξάν-δρεια, σχετικά μέ τό δεύτερο πρό-σωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, τόν Κύ-ριό μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τή σχέ-ση του μέ τόν Θεό-Πατέρα.

Δέν ἦταν ἡ πρώτη φορά κατά τήν ὁποία ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ κλή-θηκε νά ἀντιμετωπίσει διδα-σκα-λίες πού ἀπέκλιναν ἀπό ὅσα πίστευε καί δίδασκε, καί οἱ ὁποῖες προκαλοῦσαν διαιρέσεις καί σχί-σμα--τα μεταξύ τῶν πιστῶν, καθώς κάποιοι ἀκολου-θοῦ-σαν ἐκείνους πού δίδασκαν τίς αἱρετικές διδα-σκα-λίες καί ἀπομα-κρυ-νό-ταν ἀπό τήν Ἐκκλησία. Οἱ περισσότερες ἀπό αὐτές ἀντιμετω-πί-σθηκαν μέ τοπικές Συνόδους, στίς ὁποῖες διευ-θετήθηκαν τά θέ-ματα πίστεως πού ἀπασχολοῦσαν τήν Ἐκκλησία. Τή φορά ὅμως αὐτή ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶχε μόλις ἀπαλλαγεῖ ἀπό τούς διωγ-μούς ἀπό τούς ὁποί-ους ὑπέφερε ἐπί τρεῖς αἰῶνες καί μποροῦσε νά κηρύττει ἐλεύθερα καί ἐπίσημα τήν πίστη της. Ἔτσι εἶχε τή δυνα-τότητα νά συζητήσει σέ οἰκουμενι-κό ἐπίπεδο τό θέμα πού εἶχε προ-κύψει μέ τή διδα-σκαλία τοῦ Ἀρείου καί νά ἀποφα-σίσει ἐν Πνεύ-ματι Ἁγίῳ.

Ὁ Ἄρειος, ὁ ὁποῖος ἦταν ἕνας μορφωμένος καί λόγιος κληρικός τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀλεξανδρείας, εἶχε καταδικασθεῖ καί σέ προηγού-μενη τοπική Σύνοδο ἀπό τόν ἅγιο Πέτρο, ἐπίσκοπο Ἀλεξανδρείας. Ὁ ἅγιος Πέτρος εἶχε δεῖ σέ ὅραμα τόν Χριστό ὡς νεογέννητο βρέφος πού ἔλαμπε σάν τόν ἥλιο. Ὁ χιτώνας ὅμως πού φοροῦσε ἦταν σχισμέ-νος ἀπό τόν λαιμό μέχρι τά πόδια. Ἔκπληκτος ὁ ἅγιος ρώτησε τότε τόν Χριστό: «Τίς σου τόν χιτῶνα διεῖλε, Κύριε;» Ποιός σοῦ ἔσκισε, δηλαδή, τόν χιτώνα, Κύριε; Καί τότε ἄκου-σε τόν Χριστό νά τοῦ ἀπα-ντᾶ: «Ὁ πανοῦργος Ἄρειος, Πέτρε».

Τό ὅραμα αὐτό ἀπεικονίζεται συχνά στό ἱερό Βῆμα τῶν ναῶν μας, καί δή στήν ἀριστερή πλευρά, ἐνῶ ἡ ἀπάντηση τοῦ Χριστοῦ δηλώνει τή λανθασμένη διδασκα-λία τοῦ Ἀρείου, ὁ ὁποῖος ὑποστή-ριζε ὅτι ὁ Χριστός εἶναι κτίσμα τοῦ Θεοῦ καί δέν εἶναι ὁμοούσιος πρός τόν Πατέρα, δέν ἔχει δηλαδή τήν ἴδια θεία οὐσία, ἄποψη πού εἶναι ἀντίθετη μέ τήν πίστη τῆς Ἐκκλη-σίας μας γιά τήν Ἁγία Τριάδα, τόν Τριαδικό δηλαδή Θεό μας.

Σέ ἀντίθεση μέ ἄλλες θρησκεῖες, πού δίδουν ἁπλῶς κάποιες ἐντο-λές πρός τούς πιστούς τους γιά τό πῶς πρέπει νά ζοῦν καί τί νά κάνουν, ἡ Ἐκκλησία μας, ἀκολου-θώντας καί κηρύσσοντας τό Εὐαγ-γέλιο τοῦ Χριστοῦ κατά τήν ἐντο-λή του, δέν προσφέρει μέ τή διδα-σκαλία της μόνον ἕναν κώδικα ἠθικῆς. Ὁ Χριστός δέν ἦλθε στή γῆ γιά νά μᾶς δώσει τίς ἐντολές του, ὅπως εἶχε δώσει ὁ Θεός στήν

Πα-λαιά Διαθήκη στόν Μωυσῆ τίς πλά-κες μέ τίς δέκα ἐντολές.

Ὁ Χριστός ἦλθε, ὅπως λέγει ὁ ἴδιος, γιά νά μᾶς γνωρίσει τόν Πατέρα του, τόν Θεό καί νά μᾶς λυτρώσει μέ τή σταυρική θυσία καί τήν ἀνάστασή του ἀπό τήν ἁμαρ-τία. Καί Αὐτόν ἐπιδιώκει νά γνωρίσει καί σέ μᾶς ἡ Ἐκκλησία μας μέ τή διδασκαλία της.

Ὁ Χριστός ἔζησε ἀνά-μεσά μας καί μᾶς ἔδειξε μέ τή ζωή του πῶς πρέ-πει νά ζοῦμε. Ἵδρυσε τήν Ἐκκλη-σία του μέ τήν ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κατά τήν ὑπό-σχε-ση πού ἔδωσε στούς μαθη-τές του, τό ὁποῖο «ὅλον συγκροτεῖ τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας». Καί ἀκό-μη ἔδωσε στήν Ἐκκλησία τό μυ-στή-ριο τῆς θείας Εὐχαριστίας, γιά νά τό τελοῦμε «εἰς ἀνάμνη-σίν» του.

Ὅλα αὐτά, ὅπως καί ὅσα σχετί-ζονται μέ τό μυστήριο τῆς θείας οἰκονομίας καί τήν ἐναν-θρώ-πηση τοῦ Χριστοῦ «ἐκ Πνεύ-ματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρ-θένου», μέ τόν ρόλο τῆς Ὑπερα-γίας Θεοτόκου στό μυστήριο αὐτό καί στή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, ἀποτελοῦν βασι-κές ἀρχές τῆς πί-στεώς μας καί τῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας μας, τίς ὁποῖες φυσικά ὀφείλει νά γνω-ρίζει κάθε πιστός.

Τά μυστήρια τοῦ Θεοῦ εἶναι βε-βαίως ἀκατάληπτα ἀπό τόν ἄν-θρω-πο, γιατί ὁ ἄνθρωπος δέν δια-θέτει τίς ἰδιότητες τοῦ Θεοῦ καί δέν μπορεῖ νά κατανοήσει τή δύ-ναμη ἀλλά καί τήν ἀγάπη του καί ὅσα δι᾽ αὐτῶν ἐνεργεῖ ὁ Θεός. Ἡ πίστη ὅμως καί σέ ὅσα δέν μπο-ροῦν νά ἐξηγηθοῦν καί νά ἑρμη-νευθοῦν μέ τήν ἀνθρώπινη λογι-κή καί γνώση, αὐτά δηλαδή τά ὁποῖα ὀνομάζουμε δόγματα τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀποτελοῦν ἀπα-ραί-τητη προϋπόθεση γιά νά εἶναι κανείς μέλος τῆς Ἐκκλησίας, μέ-λος δηλαδή τοῦ Σώματος τοῦ Χρι-στοῦ, ὅπως συνηθίζουμε νά τήν ὀνομά-ζου-με.

Γι᾽ αὐτό καί ἐνῶ γιά νά γίνει κανείς μέλος μιᾶς ἄλλης θρησκεί-ας, δέν ὑπάρχει σχεδόν καμία προϋπόθεση, ἀρκεῖ ὁ ἄνθρωπος πού ἐνδιαφέρεται νά δηλώσει τήν πρόθεσή του καί μπορεῖ νά γίνει ἀμέσως μέλος της, στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας γιά νά ἐνταχθεῖ κάποιος στούς κόλπους της καί νά βαπτισθεῖ εἶναι ἀνάγκη νά γνωρί-ζει αὐτές τίς βασικές ἀρχές τῆς πίστεως, νά γνωρίζει τά δόγματα τῆς Ἐκκλησίας καί φυσικά νά τά ἀποδέχεται καί νά τά πιστεύει.

Ἡ διδασκαλία τῶν δογμάτων τῆς Ἐκ-κλησίας μας καί τῆς πίστεως γενικότερα καθιερώθηκε ἐξ ἀρχῆς, ἐφόσον ὁ ἴδιος ὁ Χριστός ἐξαπέ-στει-λε τούς ἁγίους μαθητές καί ἀποστόλους του νά μαθητεύσουν πάντα τά ἔθνη, νά διδάξουν δηλα-δή ὅσα δίδαξε Ἐκεῖνος, γνωρίζο-ντάς μας τόν Πατέρα του, ἀλλά καί ὅσα ἀναφέρονται στή ζωή καί τά θαύματά του καί ὅλη τή διδα-σκαλία του. Ἡ διδαχή αὐτή πού

προηγεῖται, σύμφωνα μέ τόν λόγο τοῦ Κυρίου μας, τῆς βα-πτί-σεως, — «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη ... βαπτίζοντες αὐ-τούς εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύμα-τος» εἶπε ὁ Χριστός—, ἀποτελεῖ τήν κατήχηση, τήν ὁποία ἐφαρμόζει ἡ Ἐκκλησία μας ἀπό τά πρῶτα χριστιανικά χρόνια μέχρι καί σήμερα.

Ἡ κατήχηση δέν ἀφορᾶ μόνο τή διαδικασία πού ἀκολουθεῖται γιά τούς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι προ-σέρ--χονται στήν Ὀρθόδοξη Ἐκ-κλη-σία γιά νά βαπτισθοῦν, ἀλλά καί ὅλους τούς χριστιανούς πού ἔχουν βαπτισθεῖ ὡς νήπια, χωρίς νά ἔχουν οὐσιαστικά κατηχηθεῖ πρίν ἀπό τή βάπτισή τους, ἀλλά καί ὅλους τούς χριστιανούς ἀνε-ξαρ-τήτως ἡλικίας, γιατί δυστυχῶς πα-ρα-τηρεῖται συχνά τό φαινόμενο πολλοί ἀδελφοί μας, ἀκόμη καί ἀπό ἐκείνους πού βρίσκονται κο-ντά στήν Ἐκκλησία, νά ἔχουν ἄγνοια τῶν βασικῶν ἀρχῶν τῆς πίστεώς μας. Καί δέν εἶναι δυνα-τόν νά πιστεύουμε στόν Χριστό, νά τόν ἀναγνωρίζουμε ὡς Σωτήρα μας, καί νά μήν γνωρίζουμε ποιός εἶναι καί γιατί τόν πιστεύουμε.

Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ἀσχολεῖ-ται μέ πολλά καί προσπαθεῖ νά ἀποκτήσει γνώσεις μέ ποικίλους τρόπους. Μέσω μάλιστα τῶν δυ-να--το-τήτων πού τοῦ προσφέρει τό διαδίκτυο, ἀναζητᾶ πληροφο-ρίες καί γνωρίζει γιά τή ζωή πολλῶν ἀνθρώπων, πολιτικῶν, καλλιτε-χνῶν, λογοτεχνῶν κλπ., ἀκόμη καί ἀσή-μαντες λεπτομέρειες γιά ὅλους αὐτούς. Ἀγνοεῖ ὅμως βασι-κά στοι-χεῖα γιά τόν Χριστό, στό ὄνομα τοῦ ὁποίου ἔχει βαπτισθεῖ καί στόν ὁποῖο πιστεύει. Καί μπορεῖ, ὅπως εἴπαμε, τά

δόγματα τῆς Ἐκ-κλησίας μας νά μήν ἐρμη-νεύονται, ἀλλά αὐτό δέν σημαίνει ὅτι δέν πρέπει νά τά γνωρίζουμε. Ὑπάρ-χουν ἄλλωστε καί στίς ἡμέ-ρες μας ἐκπρόσωποι διαφόρων αἱρέ-σεων ἤ καί θρησκειῶν, πού διακινοῦν τίς δικές τους θέσεις καί ἀπόψεις καί σχετικά μέ τόν Χριστό, τήν Πανα-γία, τόν Θεό καί τούς ἁγίους, οἱ ὁποῖες εἶναι ἐντε-λῶς ξένες πρός τή διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας καί ἐπιχειροῦν νά μᾶς παρασύρουν καί νά μᾶς ἀπο-μακρύνουν ἀπό τήν Ἐκκλησία.

Ὅλοι αὐτοί ἀποτελοῦν κίνδυνο γιά μᾶς καί θά πρέπει νά τούς ἀποφεύγουμε. Γιά νά κατανοήσου-με ὅμως ὅτι πρόκειται γιά ἀν-θρώ-πους «πονηρούς καί γόητες», οἱ ὁποῖοι προκόπτουν «ἐπί τό χεῖρον πλανῶντες καί πλανώμε-νοι», ὅπως γράφει ὁ πρωτοκορυ-φαῖος ἀπόστολος Παῦλος πρός τόν μα-θητή του ἐπίσκοπο Ἐφέσου Τιμό-θεο (2 Τιμ. 3.13), εἶναι ἀνάγκη νά γνωρίζουμε τί πιστεύουμε, ὥστε νά μποροῦμε καί μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ νά προφυλάξουμε τούς ἑαυ-τούς μας καί νά μήν παρασυρ-θοῦμε.

Εἶναι μέγιστη ἀνάγκη ἀλλά καί καθῆκον μας νά γνωρίζουμε τί ἀκρι-βῶς πιστεύουμε· ποιός ἀκρι-βῶς εἶναι ὁ Χριστός πού πιστεύ-ουμε· ποιά εἶναι ἡ σχέση του μέ τόν Θεό-Πατέρα καί τό Ἅγιο Πνεῦ-μα, ὥστε καί πιστεύουμε πραγμα-τικά καί νά προφυλάσσουμε τόν ἑαυτό μας ἀπό τίς κακοδοξίες πού κυκλοφοροῦν στόν κόσμο μας.

Γι᾽ αὐτό ἄλλωστε καί οἱ ἅγιοι Πα-τέρες τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συ-νό-δου, δέν περιορίσθηκαν νά περι-λά-βουν μόνο στίς θεολογικές τους μελέτες καί στίς ὁμιλίες τους τήν ἀναίρεση τῶν κακοδοξιῶν καί τῶν αἱρετικῶν διδασκαλιῶν τοῦ Ἀρείου, ἀλλά θέλησαν νά διατυ-πώσουν μέ εὐσύνοπτη μορφή τή διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας στά πρῶτα ἄρθρα τοῦ Συμβόλου τῆς πίστεως, τοῦ «Πιστεύω», τήν πίστη τῆς Ἐκκλησίας γιά τόν Χρι-στό. Μέσα σέ αὐτά τά ἄρθρα καθορίζεται ἡ σχέση τοῦ Κυρίου μας μέ τόν Θεό-Πατέρα, ἡ ζωή του, ἡ Σταύρωση καί ἡ Ἀνά-στασή του, καί ἡ ὁλοκλήρωση τοῦ σωτηριώ-δους ἔργου του, γιά νά γνωρί-ζου-με καί νά μήν παρασυρώμεθα ἀπό ἀλλότριες φωνές.

Εἶναι περιττό νά τονίσω πόσο ση-μαντικό εἶναι νά γνωρίζουμε τό Σύμβολο τῆς πίστεως, καί νά τό ἐπαναλαμβάνουμε καθημερινά, ὄχι μηχανικά ἀλλά κατανοώντας τή σημασία ὅσων λέμε.

Ἡ φετινή ἐπέτειος τῶν 1700 ἐτῶν ἀπό τήν Α΄ Οἰκουμενική Σύ-νοδο εἶναι, νομίζω, μία εὐκαιρία νά γνωρίσουμε ὅλοι περισσότερο τά δόγματα τῆς πίστεως καί ἰδιαι-τέρως αὐτά τά ὁποῖα «θεοπνεύ-στως διετράνω-σαν» οἱ 318 Ἅγιοι καί Θεοφόροι Πατέρες τῆς Α΄ Οἰ-κουμενικῆς Συνό-δου μέσα καί ἀπό τά κατη-χητικά μαθήματα, τούς κύκλους καί τά ἑσπερινά κηρύγ-ματα καί στά παιδιά καί στούς νέους καί στούς μεγαλύτερους ἀδελ-φούς μας, ἀλλά καί τούς ἁγίους τῆς

Ἐκκλησίας μας, ὅπως τόν Μέγα Ἀθανάσιο, τόν ἅγιο Σπυρίδωνα, τόν ἅγιο Νικόλαο καί ἄλλους, οἱ ὁποῖοι ὑπερεμάχησαν τῆς ἀληθεί-ας καί ἀγωνίσθηκαν κατά τήν Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδο, ὥστε νά μήν ἐπικρατήσουν οἱ κα-κοδοξίες τοῦ Ἀρείου. Ἔτσι καί ἐμεῖς θά πιστεύουμε ἐνσυνείδητα καί ὀρθόδοξα καί θά διατηροῦμε τήν ἱερά παρακαταθήκη τῆς πί-στεως, τήν ὁποία μᾶς κληρο-δότησαν οἱ Πατέρες καί οἱ ἅγιοί μας.

Μέ αὐτές τίς ταπεινές σκέψεις σᾶς καλωσορίζω καί πάλι καί ἐκ-φράζω τίς εὐχαριστίες καί τήν εὐγνωμοσύνη μου πρός τόν Ἅγιο Λαρίσης, πού βρίσκεται ἀπόψ ἀνάμεσά μας στήν Ἡμερίδα τῶν Κατηχητῶν καί τῶν Κυκλαρχῶν τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως καί θά μᾶς ὁμιλήσει στή συνέχεια μέ θέμα «Δόγμα καί κατήχηση», ἀλλά καί τήν καθηγήτρια κυρία Πελα-γία Σαρησάββα, τήν πρώτη ὁμιλή-τρια τῆς Ἐσπερίδος μας, μέ τήν ὁποία συνεργαζόμεθα ἐδῶ καί 30 χρόνια καί ἡ ὁποία θά μᾶς ἀναπτύξει τό θέμα: «Ὁ πνευ-μα-τικός καταρτισμός τῶν κατηχη-τῶν».

Εὐχαριστῶ καί ὅλους τούς κατη-χη-τές, τίς κατηχήτριες, τούς κυ-κλάρ-χες καί τίς κυκλάρχισσες πού ἀνταποκριθήκατε στήν πρόσκλη-ση τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως καί εἶστε παρόντες στή σημερινή Ἐσπερίδα.

